

MATGES

40
CIMS.

Any 1 • Núm. 6

16 de juliol 1930

SEMANARI GRÀFIC D'ACTUALITATS BARCELONA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ LLIBRERIA CATALUNYA PLÇA CATALUNYA 17

ELS ORFEONS DE CATALUNYA A L'ESTADI

Tal com les competicions esportives, aquest gran festival començà amb el present d'un ram de flors. El mestre Millet, patriarca dels orfeons, el rep de mans d'un orfeonista, moments abans d'alçar la seva batuta sobre sis mil cantaires

(Foto Gaspar)

“Al damunt dels nostres cants...”

En el marc solemne de l'Estadi fou lligada una llagada catalana a la senyera de «Lo Rat Penat». Aquest acte de germanor fou segellat amb una ovació inoblidable.

Les gentils coristes de Catalunya vigilen la batuta del mestre Millet, moments abans de començar «El Cant de la Senyera».

La desfilada dels orfeons, a l'Estadi, ofereix aquesta nota típica d'indumentària nostra, que fou molt ben acollida.

(Fotos Gaspar)

Al marc de l'Estadi, que aplegava fa poc les banderes de tots els esports de Catalunya, s'hi han aplegat diumenge les senyeres de tots els Orfeons, amb els seus cantaires. És a dir, unes sis-mil veus sota una mateixa batuta: la del Mestre Millet.

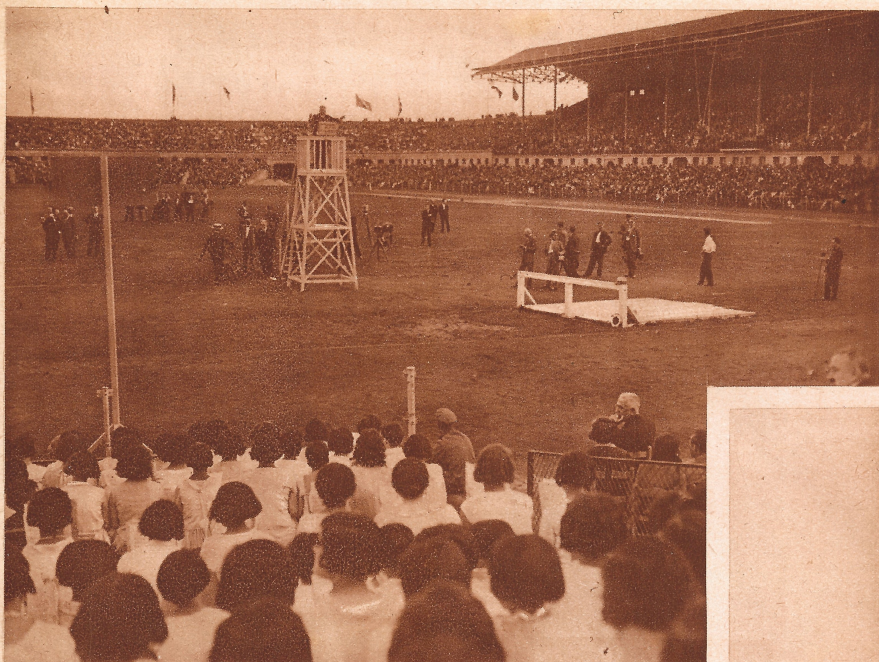
Un espectacle per l'estil va celebrar-se a la Plaça de Catalunya l'any 1917. En aquell temps a la Plaça de Catalunya encara hi havia palmeres. Les mantellines de les noies, en la fotografia que tenim davant del sulls, hi fan molt joc. La tarima enorme, des d'on bracejava el Mestre Millet tenia gairebé l'alçada de la torre il·luminada que hi ha a hores d'ara.

En aquella festa es tractava de commemorar la creació de la «Germanor d'Orfeons de Catalunya». Ara, a l'Estadi, les senyeres dels Orfeons hi han portat aquella mateixa germanor, després de patir persecucions de la Dictadura. Les persecucions havien estat patides silenciosament. Ara la glòria havia d'ésser triomfal i solemne.

Ho havia d'ésser i ho ha estat. Els cronistes brillants no es descuidaran de dir com jugava el verd de l'herba amb l'or dels pals i de les cimeres, ni de fer notar que entre la coloraina de la desfilada, dominava el to vermell viu i l'or. Fariem

Els Orfeons de Catalunya a l'Estadi

mal fet de no comentar la col·laboració de l'aire que donava als colors una vibració molt viva.

L'Estadi, en realitat, produïa tot un altre efecte que en un 'partit de futbol o en una carrera de dirt-trak. Els jugadors les altres vegades omplien el camp de joc. Diumenge eren les cançons que omplien tot l'Estadi. Ha estat en certa manera, la inauguració més total.

Els espectadors no oblidaran el moment en què el Mestre Millet alçava els braços enlaire per començar «El Cant de la Senyera». La senyera era, efectivament, alçada damunt els cants de sis-mil coristes. Les diverses senyeres eren en aquell moment, una senyera única. L'ovació inoblidable, subratllà, precisament, aquesta unitat.

Davant de l'espectacle brillant de l'Estadi, costa de pensar què aquell aplec de minyons i d'homes i el bé de Déu de noies — el bo i millor de cada poble — es passa els vespres de cada dia ensajant en una sala, no pas tant esbarjosa com aquest marc d'avui. Cada cançó apresada és el resultat d'una gran tenacitat. Aquesta obra silenciosa i constant de cada orfeó és la que ha permès aquesta exhibició al nostre Estadi que els coristes ni espectadors no oblidaran mai més.

El mestre Millet veu els seus sis-mil orfeonistes gairebé a vista d'ocell. Va a començar el concert, després de la gran desfilada dels coristes amb les senyeres. Tots a punt?

Amb els dos braços enlaire, el mestre Millet, des d'una alçària ben respectable, dirigeix el darrer acord del cant de la senyera. El gest és tan triomfal com la paraula amb què acaba l'himne.

La venerable professora de l'Orfeó Català, Emerenciana Wehrle, ha estat homenatjada per les orfeonistes de tot Catalunya. Aquesta placa i el ram de flors són els dos presents de l'homenatge. La senyora Wehrle ha estat, en la llarga vida de l'Orfeó Català, una eficaç i abnegada col·laboradora del mestre Millet.

